

[Thestrup.]

mer Harald Petersens opfattelse af, at skal vi have et udnævnelsesråd, der skal udtale sig om dommerudnævnelser, så bør by- og herredsdommerne være repræsenteret deri. Jeg tror endvidere, at det vil være naturligt, hvis der skal nedsættes en kommission, at den så også kommer til at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt det skal være justitsministeriet, der skal meddele tredjeinstansbevilling. Det vil være meget rimeligt, synes jeg, at inddrage dette spørgsmål, der har en vis sammenhæng med hovedspørgsmålet.

Mit parti kan altså slutte sig til tanken om, at vi nærmere i et udvalg undersøger, om der bør nedsættes en kommission til at undersøge, hvordan vi bedst sikrer domstolenes uafhængighed.

A. C. Normann: Når den sag, vi her taler om i dag, har været diskuteret igennem så mange år mand og mand imellem, uden at der er nogen, der har taget alvorligt initiativ til at gøre noget ved den, er det vel, fordi den bestående tilstand ingen synlige skadevirkninger har haft, og fordi der vel hos de fleste råder den følelse, at man ikke skal lovgive og reformere, hvor der ikke er et påtrængende praktisk behov derfor. Jeg har engang haft lejlighed til at bruge den vending, at lovgivningsdriften er en af de farligste lidenskaber, der findes i vor tid.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Johan Asmussen, understregede selv i sin fremsættelse, at sagen jo ikke er aktuel i den forstand, at den er særlig aktuel i øjeblikket, og at han ikke kan pege på misbrug på dette område. Der ligger heri i virkeligheden en stor anerkendelse til de skiftende regerings respekt for retten og for uvildigheden i rettens udøvelse. Det understreger faktisk, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen måske nok har meget stærk ret, når han peger på, at den bedste garanti for uvildighed ligger i denne talerstols frihed. Nu kunne jeg godt pege på misbrug, men så må jeg gå meget langt tilbage, nemlig helt tilbage, hvis jeg skal holde mig til det danske område, til provisorietiden, hvor rigsdagen og fremragende folk derfra løb højestere på dørene gang på gang for at få ret over for den daværende regerings misbrug, men det

er så længe siden, at jeg ikke skal hæfte mig ved det.

Nu er det jo også berettiget at rejse spørgsmålet her af principielle grunde. Man kan jo ikke helt efter vort slægtleds oplevelser i syd og øst og i Mississippi og Alabama og andre steder reducere den fare in absurdum, at regeringen mod sin vilje kan komme til at påvirke en dommers afgørelse i en eller anden uforudset situation. Derfor mener også det radikale venstre, at det kan være meget rigtigt at få spørgsmålet drøftet her i folketinget og også gennemdrøftet i et udvalg.

De tre grundpiller i vor forfatning — som der også er blevet peget på her af det ærede medlem hr. Thestrup — den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, er imidlertid hverken ved grundloven eller i den almindelige anerkendelse af princippet sat lige højt, så sandt som det er den lovgivende magt, der fastsætter rammer og vilkår for de to andre, og så bør fordomme jo vige for praktiske hensyn. Dette tror jeg er anerkendt for forholdet mellem lovgivningen og den administrative forvaltning, hvor man meget ofte som politiker — og det samme tror jeg gælder vore tjenestemænd — har haft mange aktuelle grunde til at forundre sig over, på hvilke områder lovgivningen blandede sig for stærkt i administrationen i kraft af detailbestemmelser, som ikke hører hjemme i lovene, gennem sine faste udvalg og ved pres på ministrene, og på den anden side i hvor høj grad bemyndigelseslove og i øvrigt administrationens indflydelse på lovenes udformning overlader dele af egentlige lovgivningsfunktioner til tjenestemændene. Det har været meget vanskeligt at holde disse ting klart ude fra hinanden og opretholde det rene princip, det rene montesquieske princip. Noget lettere er det vel at holde linjerne i orden, hvor det drejer sig om den dømmende magts forhold til regeringen og til de to andre grundpiller i forfatningen.

Der er vel kun en begrænset risiko forbundet med, at dommere til den laveste retsinstans udpeges af justitsministeriet, når det går for sig på den måde, som det er skildret her i dag af den højtærede justitsminister. Om justitsministeriet så skal være den eneste udpegende instans, er en anden sag, men der kan måske anføres